

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120409496
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6120409496.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Evy Dzúrikovej, v právnej veci žalobcu: KRUK Česká a Slovenská republika, s. r. o., so sídlom 500 03 Hradec Králové, Československé armády 954/7, Česká republika, IČO: 34 785 199, zastúpený advokátskou kanceláriou ŠMÍDA advokátní kancelář, s.r.o., organizačná zložka, so sídlom 058 01 Poprad, Námestie sv. Egídia 42/97, IČO: 47 255 773, proti žalovanému: C. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Y., K. XXX, zastúpený advokátom JUDr. Michalom Vlkolinským, so sídlom Advokátska kancelária 960 01 Zvolen, Námestie SNP 17/29, o zaplatenie 2.818,75 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 15Csp /9/2021-139 zo dňa 09. 09. 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 15Csp /9/2021 - 139 zo dňa 09. 09. 2021 p
o t v r d z u j e .

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 2.818,75 eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.229,38 eur od 8.10.2020 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (výrok I.) a výrokom II. rozhodol o náhrade trov konania a vyslovil, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%, ktoré je žalovaný povinný uhradiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške trov konania.

1.1. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie konštatoval skutkový a právny základ uplatneného nároku, ktorým sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia dlžnej istiny vo výške 2.818,75 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.229,38 eur od 8.10.2020 do zaplatenia. Žalobca uplatňovaný nárok odôvodňoval zmluvou o splátkovom úvere č. 5036992040 uzatvorenou medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s. Bratislava a žalovaným dňa 4.1.2013, ktorou veriteľ poskytol žalovanému bezúčelový úver vo výške 2.830,- eur. Úver bol čerpaný dňa 4.1.2013 v plnej výške. Žalovaný sa zaviazal uhradiť úver formou mesačných splátok v počte 120, splatnými k 5-mu dňu v mesiaci. Prvá splátka bola splatná kalendárny mesiac nasledujúci po mesiaci, v ktorom bola zmluva uzatvorená, t.j. 5.2.2013. Posledná splátka bola splatná 5.1.2023 (121 mesiacov po uzatvorení zmluvy). Zmluvný úrok bol dohodnutý vo výške 13,90% ročne, ako aj poplatok za poistenie 1,69 eur mesačne a poplatok za vedenie účtu 2,99 eur mesačne, celkové náklady spojené s úverom sú 2.955,89 eur, celková čiastka, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť 5.785,89 eur. Žalovaný pôvodnému veriteľovi nesplácal splátky riadne a včas, preto právny predchodca žalobcu uplatnil právo vyplývajúce

zo zmluvy a dňa 28.1.2018 zaslal žalovanému výzvu k splneniu dlhu, ktorého súčasne upozornil ako spotrebiteľa na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Aj napriek výzve zostal žalovaný nečinný, v dôsledku čoho ku dňu 2.3.2018 vyhlásil právny predchodca žalobcu úver za splatný.

1.2. Následne súd prvej inštancie ohľadom aktívnej legitímácie žalobcu konštatoval, že pohľadávka vrátane príslušenstva (pozostávala z istiny 2.525,38 eur, zmluvného úroku 949,53 eur, zákonného úroku z omeškania 188,16 eur a poplatku 41,-- eur). bola zmluvou o postúpení pohľadávky postúpená z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s. Bratislava na žalobcu dňa 22.3.2019. Žalovanému bola zmena veriteľa oznámená listom zo dňa 30.3.2019 pôvodným veriteľom. Dňom 19.7.2019 uzatvoril žalovaný so žalobcom splátkovú dohodu, v ktorej sa zaviazal splácať dlžnú sumu a zároveň uznal svoj dlh čo do dôvodu a výšky. V splátkovej dohode bol uznaný dlh vo výške 3.766,62 eur s tým, že žalobca poskytol žalovanému bezúročnou a bezpoplatkovou možnosťou splácať dlh formou pravidelných splátok vo výške 28,-- eur, ktoré boli nastavené po dohode so žalovaným a ktoré zodpovedali jeho finančnej situácii. Aj napriek podpísanej splátkovej dohode žalovaný neuhradil záväzok žalobcovi a dňa 17.9.2020 bola žalovanému zaslaná výzva pred zosplatením splátkovej dohody, v ktorej bol žalovaný upozornený na omeškanie so splátkami, ktoré boli medzi ním a veriteľom dohodnuté. Žalovaný dlžné splátky na základe výzvy neuhradil a splátková dohoda bola listom zo dňa 7.10.2020 v súlade s článkom 5 splátkovej dohody zosplatená. Celková dlžná čiastka tak predstavovala ku dňu skončenia splátkovej dohody dlh vo výške 3.766,62 eur (uznaná suma žalovaným). Posledná výzva žalobcu na zaplatenie pred podaním žaloby na súd bola zo dňa 7.10.2020.

1.3. Okresný súd konštatoval v odôvodnení rozsudku procesnú obranu žalovaného, ktorý namietal aktívnu legitímáciu žalobcu, z dôvodu, že podľa jeho názoru nedošlo k platnému zosplateniu úveru pôvodným veriteľom, ďalšia námietka zo strany žalovaného spočívala v namietaní dohodnutej úrokovej sadzby v percentách, žalovaný označil za spornú výšku dohodnutej odplaty, ktorú považuje za rozpornú s dobrými mravmi a namietal absenciu rozpisu splátok na úroky a istinu. Podľa žalovaného je potrebné vyhodnotiť úver ako bezúročný a bez poplatkov s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože obsahuje nesprávne uvedenie priemernej RPMN a to v neprospech spotrebiteľa.

1.4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovenia § 52 ods. 1, § 52 ods. 3 a 4, § 558, § 517 ods. 1, veta prvá a ods. 2 zákona č.. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej „Občiansky zákonník“, alebo len „OZ“) a konštatoval, že z predložených listín, ako aj z vyjadrení strán sporu vyplýva, že sa v prejednávanej veci jedná o spotrebiteľský záväzkový vzťah, právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému finančné prostriedky za vopred dohodnutých podmienok a žalovaný sa zaviazal úver vrátiť spolu s odplatom. Následne po postúpení pohľadávky na žalobcu tento uzavrel so žalovaným zmluvu o splátkovom kalendári označenú ako splátková dohoda dňa 19.7.2019. Uvedená splátková dohoda bola riadne žalovaným podpísaná a okrem rozpisania dlžnej sumy obsahovala uznanie záväzku žalovaného voči žalobcovi čo do dôvodu a výšky s poukazom na ustanovenie § 558 OZ. Celú sumu sa zaviazal žalovaný vrátiť v pravidelných splátkach s tým, že posledná splátka bola splatná 25.4.2029. Vzhľadom k tomu súd prvej inštancie záväzkový vzťah posudzoval podľa § 558 Občianskeho zákonníka a mal za to, že ku dňu podpísania dohody o splátkach - t. j. k 19.7.2019, žalovaný uznal dlh čo do dôvodu a výšky a dlh vo výške 3.766,62 eur ku dňu uznania trval. Podľa uvedenej dohody o splátkach žalovaný zobral na vedomie, že dlh, ktorý nebude splácať, môže žalobca vyhlásiť okamžite splatným najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil klienta v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Žalobca doložil do spisu výzvu a upozornenie na možnosť zosplatenia zo dňa 17.9.2020, ako aj vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zo dňa 7.10.2020 s poukazom na ustanovenia dohody o splátkach. Z týchto dôvodov súd považoval žalobou uplatňovaný nárok za dôvodný. Žalobca žiadal priznať dlžnú istinu vo výške 2.229,38 eur, zmluvný úrok ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pôvodným veriteľom vo výške 522,37 eur, poplatky splatné ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pôvodným veriteľom 41,-- eur a vyčíslený úrok z omeškania vo výške 26,05 eur. Okrem dlžnej istiny žalobca žiadal priznať aj zákonný úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni uvedenom vo výzve žalobcu na zaplatenie pred podaním žaloby zo dňa 7.10.2020. Zákomom prípustná maximálna výška v zmysle ustanovenia § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. predstavuje súdom priznaných 5% ročne z dlžnej istiny. Aj v tejto časti okresný súd považoval žalobu za dôvodnú a vyhovel jej .

1.5. V závere odôvodnenia rozsudku sa súd prvej inštancie, zrejme pre úplnosť, zaoberal jednotlivými námietkami žalovaného, napriek poukazu na ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalovaný namietal a spochybňoval aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalobca mal aktívnu vecnú legitímáciu na základe zmluvy o postúpení pohľadávky s tým, že žalobca predložil splátkovú dohodu žalovanému na podpis, žalovaný zobral na vedomie postúpenie pohľadávky, súhlasil s postúpením pohľadávky a s tým, že dlh, ktorý má uhradiť, prešiel na žalobcu. Podpisal dohodu o splátkach žalobcovi, kde uznal dlh čo do dôvodu aj výšky. Aj napriek tomu súd vyhodnotil postup právneho predchodcu žalobcu Slovenskej sporiteľne v súlade s právnymi predpismi. Pred zosplatením zmluvy o splátkovom úveru v znení dodatku vyzval pôvodný veriteľ žalovaného ako klienta banky k splneniu povinnosti, o čom svedčí jednak výzva, ako aj pripojená doručenka, podľa ktorej sa zásielka vrátila späť s poznámkou adresát neznámy. Následne banka oznámila predčasnú splatnosť úveru v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti rovnako s pripojenou doručenkou. Medzi zosplatením pohľadávky a postúpením predmetnej pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uplynulo viac ako 90 dní, pričom v tomto období nedošlo k splateniu dlžnej čiastky dlžníkom, čím nedošlo k porušeniu ani ustanovení zákona o bankách. Žalobca je tak podľa názoru súdu prvej inštancie aktívne vecne legitimovaným v danom spore. Navyše túto aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu žalovaný žiadnym spôsobom nespochybňoval pri podpísaní splátkovej dohody. Aj námietky týkajúce sa pôvodnej úverovej zmluvy súd prvej inštancie považoval za nedôvodné a to s poukazom na listiny doložené žalobcom ohľadom výšky úrokovej sadzby, kde z predložených tabuliek prvého kvartálu 2013 je výška úrokovej sadzby 14,27 %, čo presahuje dohodnutú úrokovú sadzbu o 0,37 %. Rovnako neobstojí ani tvrdenie žalovaného o neprimeranej výške RPMN, kde spôsob výpočtu a určenia výšky RPMN podpísal žalovaný v európskych štandardných informáciách, ktoré prevzal spolu s dohodou a naposledy zverejnená priemerná RPMN bola za predchádzajúci štvrtý štvrtrok 2012 pri úveroch v rozpätí 1.500,-- až 6.000,-- eur, do hodnoty ktorej spadá aj úver poskytnutý žalovanému, splatných do 10 rokov, vo výške 18,86%. Pre porovnanie s úvermi za prvý štvrtrok 2013 tak, ako z listín doložených žalobcom vyplýva, bola zverejnená priemerná RPMN vo výške 19,47 %. V oboch prípadoch, či už štvrtý štvrtrok 2012, alebo prvý štvrtrok 2013, išlo o výšku, ktorá presahovala výšku priemernej RPMN dohodnutú stranami a neobstojí tvrdenie žalovaného, že v zmluve zo dňa 4.1.2013 nie je primeraná výška RPMN. Pokiaľ žalovaný namietal absenciu rozpisu splátok, okresný súd poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-42/2015 Home Credit Slovakia zo dňa 9.11.2016. Na záver odôvodnenia rozsudku okresný súd zdôraznil, že žalovaný vedel o dlhu, vedel kto je oprávneným veriteľom, súhlasil s dohodou o splátkach, kde uznal dlh čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa ho splácať v pravidelných mesačných splátkach. Svojim podpisom potvrdil, že je oboznámený so všetkými skutočnosťami. Aj napriek tomu zostal nečinný, dlh neuhradil. Hoci má žalovaný postavenie spotrebiteľa, je povinný svoje dlhy platiť veriteľom. O trovách prvoinštančného konania okresný súd rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania, ktoré je žalovaný povinný uhradiť do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške trov konania.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie zo zákonných dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d) a h) CSP a tvrdí, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní citoval body 15. a 16. odôvodnenia rozsudku a konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili dňa 04.01.2013 Zmluvu o splátkovom úvere č. 5036992040, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 2830 eur, ktorý sa žalovaný ako dlžník zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach počnúc od 05.02.2013 až do 05.01.2023, resp. v zmysle Dodatku k Zmluve o splátkovom úvere č. 5036992040 zo dňa 04.06.2014 bola splatnosť splátky istiny dohodnutá mesačne k 21.dňu v kalendárnom mesiaci. Listom zo dňa 28.01.2018 označeným ako „Výzva“ právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že „ku dňu 28.01.2018 je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 810,47 eur“ s tým, že „ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradíte, Banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť Pohľadávky banky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu“, ako to vyplýva s prílohy č. 2. Zásielka bola podaná na poštovú prepravu dňa 05.02.2018 a vrátila sa s poznámkou „adresát neznámy“. Následne listom zo dňa 02.03.2018 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že „oznamujeme Vám, že nastal prípad porušenia - v zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a. s., s účinnosťou od 1.1.2015. Týmto Vám oznamujeme, že z uvedeného dôvodu Banka vyhlásila ku dňu 1.3.2018 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo Zmluvy“. Zásielka bola podaná na poštovú prepravu dňa 05.03.2018 a vrátila sa s

poznámkou „adresát neznámy“. Žalovaný už v predchádzajúcich písomných vyjadreniach poukazoval na skutočnosť, že v liste

zo dňa 28.01.2018 právny predchodca žalobcu neuviedol, ohľadom ktorej splátky sa žalovaný dostal do omeškania, keď uviedol len sumu 810,47 eur, pričom je zrejmé, že sa nejedná o jednu splátku, ale o súčet niekoľkých omeškaných splátok bez toho, aby právny predchodca žalobcu jednoznačne a určito uviedol, o ktoré splátky sa jedná.

2.1. Odvolateľ poukázal na ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov a uviedol, že podľa názoru Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24. apríla 2018), predmetné ustanovenie neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon. Ďalšími, zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a následné dlžníkovo nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Pokiaľ výzva právneho predchodcu žalobcu zo dňa 28.01.2018 bola žalovanému doručená, listom zo dňa 02.03.2018 bol úver vyhlásený za platný a na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22.03.2019 bola pohľadávka postúpená na postupníka, tak neboli splnené zákonné špeciálne podmienky pre takéto postúpenie. Odvolateľ tak má za zrejmé, že postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa a. s. na postupníka - žalobcu je absolútne neplatné z dôvodu, že listom zo dňa 28.01.2018 vyzval právny predchodca žalobcu žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy, avšak neuviedol, ohľadom ktorých splátok sa žalovaný dostal do omeškania a preto z tohto pohľadu je list zo dňa 28.01.2018 neurčitý, keď nie je z obsahu tejto listiny zrejmé ani s ktorou pohľadávkou, v akej výške a kedy sa žalovaný dostal do omeškania, teda absentuje určitosť takejto výzvy. V zmysle uvedeného tak nie je možné ani ustáliť, či právny predchodca žalobcu uplatnil právo podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách najskôr po uplynutí 90 dní od omeškania so zaplatením splátky alebo nie. Pokiaľ právny predchodca žalobcu listom zo dňa 02.03.2018 vyhlásil okamžitú splatnosť úveru, urobil tak podľa názoru žalovaného bez splnenia zákonných podmienok a buď pred alebo po uplynutí zákonom stanovenej trojmesačnej lehoty, teda oneskorene. Takýto právny úkon nemôže vyvolávať tie právne následky, ktoré by prípadne mohli byť s ním spojené.

V tejto súvislosti poukázal žalovaný aj na závery občiansko-právneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.03.2019, na ktorom došlo k zjednoteniu výkladu použitia práva veriteľa na vyhlásenie predčasnej splatnosti tak, že toto právo je časovo obmedzené do splatnosti najbližšej budúcej splátky. Je pravdou, že ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka komplikuje určenie takéhoto obmedzenia vykonania predčasnej splatnosti úveru podľa druhej vety § 565 Občianskeho zákonníka.

2.2. Odvolateľ poukázal aj na § 17 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách účinného ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky, t. j. ku dňu 30.03.2019, s poukazom na ktorý potom zastáva názor, že k platnému postúpeniu pohľadávky by mohlo dôjsť len vtedy, ak by pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa a. s. ako postupca postúpil predmetnú pohľadávku na žalobcu v prípade, ak by táto pohľadávka bola po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, čo v danom prípade nebolo splnené, keďže bol dohodnutý termín konečnej splatnosti na deň 21.01.2023 a v predmetnom prípade k postúpeniu pohľadávky došlo pred týmto dátumom. K platnému postúpeniu by mohlo dôjsť taktiež v prípade, ak by sa pohľadávka stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Podľa názoru žalovaného tak súd prvej inštancie nesprávne posúdil plynutie lehôt a uplatnenie práva na zosplatenie úveru v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Na základe vyššie uvedeného preto žalovaný navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že nesúhlasí s názormi a argumentáciou žalovanej strany uvedené v doručenom odvolaní. Je toho názoru, že nakoľko celý dlh bol veriteľom mimoriadne zosplatený s účinnosťou ku 1.3.2018 a pokiaľ splátke, pre ktorú sa stáva konkrétny dlh splatný, musí v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka predchádzať k okamihu mimoriadneho zosplatenia trojmesačná lehota v omeškaní, tak podľa žalobcu je zrejmé, že jediná splátka, pre nesplnenie ktorej banka uplatnila právo žiadať o zaplatenie celého dlhu, bola splátka splatná k 5.11.2017, pričom posledná splátka bola evidovaná pôvodným veriteľom dňa 6.1.2017 (viď platobná história - príloha žalobného návrhu). Medzi poslednou evidovanou zaplatenou splátkou a mimoriadnym zosplatením úveru uplynulo jednoznačne viac ako 90 dní. Strata výhody splátok je stav, keď v dôsledku delikvencie dlžníka, v zmysle omeškania so splnením niektorej splátky, a následnej legitímnej žiadosti

veriteľa, nastane splatnosť celej neuspokojenej časti pohľadávky naraz, čím sa negujú účinky rozloženia dlhu na jednotlivé splátky. Toto svoje právo veriteľ môže, ale nemusí využiť a je na jeho rozhodnutí, pre omeškanie ktorej splátky toto právo využije. V následnom texte sa žalobca vyjadruje k premlčaniu pohľadávky a je toho názoru, že v prípade zosplatnenia dlhu, ktorý vznikol na základe spotrebiteľskej zmluvy, nemožno vychádzať z aplikácie ustanovenia § 103 veta druhá OZ bez súčasného zohľadnenia osobitosti vyplývajúcej z novo zavedenej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 53 ods. 9 OZ. Žalobca vychádza z toho, že v takomto (špecifickom) prípade pri posúdení začiatku plynutia premlčacej doby zosplatneného dlhu je možné použitie ust. § 103 veta druhá OZ iba za súčasnej aplikácie ust. § 565 OZ a novozavedeného ust. § 53 ods. 9 OZ. Predpoklad pre zosplatnenie úveru v zmysle § 565 OZ (v prípade ak sa nejedná o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy) spočíva v právnej skutočnosti nesplnenia úverovej splátky. V tom prípade môže veriteľ vyvolať predčasnú splatnosť zostávajúceho dlhu v prvý deň omeškania dlžníka so zaplatením splátky a v tento deň si ho aj uplatniť na súde. Je preto len logické, že práve v tento deň podľa § 103 veta druhá OZ (ktorý odkazuje na § 565 OZ) začína plynúť premlčacia doba pre uplatnenie zosplatnenej časti záväzku. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ však zaviedlo novú podmienku pre aplikáciu § 565 OZ, vzťahujúcu sa iba na spotrebiteľské zmluvy, keď možnosť veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky je v zmysle tohto ustanovenia posunutá až na dobu po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením tejto splátky (za súčasného splnenia ďalšej podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ - upozornenia dlžníka na možnosť zosplatnenia úveru aspoň 15 dní pred uplatnením tohto práva). Je preto v takomto prípade potrebné zohľadniť, že veriteľ môže vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru až po uplynutí troch mesiacov od splatnosti splátky, pre omeškanie s ktorou sa stal splatným celý dlh (do splatnosti najbližšej splátky). Žalobca má za to, že pri aplikácii ustanovenia § 103 veta druhá OZ, v prípadoch spotrebiteľských zmlúv, nemožno vychádzať iba z doslovného znenia tohto ustanovenia, ale pri jeho výklade je potrebné zohľadniť špeciálnu úpravu obsiahnutú v ust. § 53 ods. 9 OZ, v dôsledku ktorej sa v týchto prípadoch k právnej skutočnosti nesplnenia úverovej splátky musí pripojiť aj právna udalosť uplynutia troch mesiacov od omeškania s jej zaplatením.

3.1. Žalobca považuje za nesporné, že od uplatnenia práva v zmysle § 565 OZ (v prípade spotrebiteľského vzťahu za splnenia podmienok stanovených v § 53 ods. 9 OZ) sa veriteľ môže domáhať zaplatenia celého zosplatneného zostatku dlhu. Vychádza preto z úvahy, že aj vo vzťahu k celému zosplatnenému zostatku dlhu nemožno obísť základné pravidlo stanovené v § 101 OZ, v zmysle ktorého premlčacia doba plynie vždy odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať (uplatniť na súde) po prvý raz. Z uvedeného teda vyplýva, že pre uplatnenie celej pohľadávky (zosplatneného zostatku dlhu) musia byť (okrem ďalších) súčasne splnené dve podmienky, a to, že veriteľ využil svoje právo a požiadal o splatenie celého dlhu a zároveň, že dlžník je v omeškaní so zaplatením splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Bolo by nelogické a časovo paradoxné, pokiaľ by premlčacia doba začala vo vzťahu k zosplatnenému dlhu plynúť už dňom splatnosti nesplnenej splátky, ktorá bola splatná viac ako tri mesiace pred tým, ako mohlo dôjsť k zosplatneniu dlhu (alebo podľa žalovaného ešte skôr, odo dňa splatnosti historicky prvej omeškanej splátky), teda premlčacia doba by začala plynúť skôr, ako si veriteľ mohol uplatniť pohľadávku vyplývajúcu zo zosplatneného dlhu na súde. V takom prípade začatie plynutia premlčacej doby časovo predchádza právnu možnosť veriteľa vôbec uplatniť nárok na súde a prakticky skrátilo zákonom určenú dobu na vykonanie práva. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a dôvody preto žalobca navrhuje odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu reagoval žalovaný a uviedol, že pokiaľ žalobca tvrdí, že je zrejmé, že za jedinou splátku, pre nesplnenie ktorej banka uplatnila právo žiadať o zaplatenie celého dlhu, mohla byť považovaná (a bola) splátka splatná k 5.11.2017, práve táto skutočnosť z listu pôvodného veriteľa zo dňa 28.01.2018, ktorým vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy, nevyplýva. Pôvodný veriteľ a právny predchodca žalobcu neuviedol, ohľadom ktorých splátok sa žalovaný dostal do omeškania a preto z tohto pohľadu je list zo dňa 28.01.2018 neurčitý, keď nie je z obsahu tejto listiny zrejmé ani s ktorou pohľadávkou, v akej výške a kedy sa žalovaný dostal do omeškania, teda absentuje určitosť takejto výzvy (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V zmysle uvedeného tak nie je možné ani ustáliť, či právny predchodca žalobcu uplatnil právo podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách najskôr po uplynutí 90 dní od omeškania so zaplatením splátky alebo nie a teda pokiaľ právny predchodca žalobcu listom zo dňa 02.03.2018 vyhlásil okamžitú splatnosť úveru, urobil tak podľa názoru žalovaného bez splnenia zákonných podmienok a buď pred alebo po uplynutí zákonom stanovenej trojmesačnej lehoty, teda oneskorene. Takýto právny úkon nemôže vyvolávať tie právne následky, ktoré by prípadne mohli byť s ním spojené. Žalovaný tak trvá na odvolacom petite.

|

5. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Podľa článku 8 CSP sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

7. Podľa čl.15 ods. 1 CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

8. Podľa ustanovenia § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

9. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

10. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

11. Podľa § 192 CSP skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka pripúšťajúca dôkaz opaku, má súd za preukázanú, ak v konaní nevyšiel najavo opak.

12. Odvolací súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť princípy, na ktorých spočíva civilné sporové konanie. Články 8 a 9 CSP sú vyjadrením princípu kontradiktórnosti sporového konania a prejednávacieho princípu (zásady formálnej pravdy). Rovnako tieto princípy súvisia so zásadou tzv. rovnosti zbraní a s princípom dispozičným. Priorizuje sa procesná aktivita sporových strán, ktoré sú zásadne povinné tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení. Každá procesná strana je povinná označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia relevantnými dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Taktiež strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon.

13. Podľa ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

14. Odvolací súd, viazaný dôvodmi a rozsahom podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP) konštatuje, že odvolateľ v odvolaní zotrval na prezentovanom názore už od štádia prvoinštančného konania, že postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa a. s. na postupníka - žalobcu je absolútne neplatné z dôvodu, že listom zo dňa 28.01.2018 vyzval právny predchodca žalobcu žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy, avšak neuviedol, ohľadom ktorých splátok sa žalovaný dostal do omeškania a preto z tohto pohľadu je výzva neurčitá, keď nie je z obsahu tejto listiny zrejme ani s ktorou pohľadávkou, v akej výške a kedy sa žalovaný dostal do omeškania. Dôvody odvolania, ktoré podal žalovaný, sa dotýkajú spochybňovania zákonnosti a splnenia zákonom predpokladaných podmienok a predpokladov pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru pôvodným veriteľom, následne v nadväznosti na to potom spochybňuje aj platné a zákonné postúpenie pohľadávky na súčasného žalobcu z pôvodného úverového veriteľa a v dôsledku toho spochybňuje aktívnu vecnú legitimitáciu súčasného žalobcu, ako postupníka. Tieto argumenty tvorili podstatu odvolacej argumentácie žalovaného a vychádzajúc z nich potom odvolací súd zdôrazňuje, že v predmetnej právnej veci však nie sú zásadnými (rovnako ako ani žalobcom uvádzané úvahy vo vyjadrení k odvolaniu, týkajúce sa premlčania, ktorá otázka však nebola predmetom rozhodovania súdu prvej inštancie, ale ani odvolacími dôvodmi). Odvolací súd uvádza a zdôrazňuje, že v prejednávanej veci je zásadná najmä skutočnosť, že nebolo spochybnené, ani žiadny spôsob namietané zo strany žalovaného uznanie konkrétneho svojho dlhu voči konkrétnemu veriteľovi čo do dôvodu aj výšky tak, ako vyplýva z listinného dôkazu

predloženého zo strany žalobcu a to v Splátkovej dohody uzatvorenej už súčasným žalobcom so žalovaným dňa 19. 7. 2019 - ďalej „splátková dohoda“ (č. l. 20 - 21 spisu). Z obsahu predmetnej splátkovej dohody odvolací súd konštatuje, že v splátkovej dohode je jednoznačne označený ako veriteľ už súčasný žalobca, v bode 1. predmetnej dohody je špecifikované, že tento „veriteľ“ nadobudol od spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22. 3. 2019 peňažnú pohľadávku voči klientovi vyplývajúcu zo zmluvy č. 5036992040 uzatvorenej medzi klientom a spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a. s. (ďalej len „pohľadávka“). Výška pohľadávky činí k dnešnému dňu 3.766,62 eur. Klient týmto v zmysle ustanovenia § 558 a ustanovenia § 110 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka uznáva svoj dlh voči veriteľovi čo do dôvodu aj výšky.“ V bode 3. predmetnej dohody je špecifikované: „Zmluvné strany berú na vedomie, že dohoda nebude úročená, teda zmluvný úrok činí 0 %“. Následne je obsahom predmetnej splátkovej dohody splátkový kalendár presne špecifikovaný konkrétnymi čiastkami uznaného dlhu s uvedením konkrétnych dátumov splatnosti. V bode 5. splátkovej dohody sú upravené podmienky vyhlásenia predčasnej splatnosti celého uznaného dlhu. Odvolací súd ďalej považuje za zásadné z obsahu predmetného listinného dokumentu konštatovať, že v bode 7. splátkovej dohody je uvedené: „ Klient má právo na písomné odstúpenie od dohody v lehote 14 kalendárnych dní od dátumu uzatvorenia dohody a to aj bez udania dôvodu. Lehota na odstúpenie je zachovaná, pokiaľ je odstúpenie zaslané na adresu sídla spoločnosti KRUK v písomnej forme, najneskôr v posledný deň lehoty.“ V bode 11. predmetnej dohody, označeného ako Záverečné ustanovenia je uvedené: „ Klient záväzne vyhlasuje, že mu veriteľ poskytol čas vyžadovaný k preštudovaniu tejto dohody a že veriteľ odpovedal na všetky otázky, na ktoré klient požadoval odpoveď. Klient vyhlasuje, že mu boli veriteľom s dostatočným predstihom pred uzatvorením tejto dohody poskytnuté všetky náležité vysvetlenia, na základe ktorých je schopný posúdiť, aké dôsledky môžu pre neho nastať uzatvorením tejto dohody. Klient záväzne vyhlasuje, že si pred podpisom tejto dohody ešte raz dohodu prečítal a k jej náležitostiam nemal žiadne ďalšie otázky a nepotreboval poskytnúť žiadne ďalšie vysvetlenia. Zmluvné strany s obsahom tejto dohody súhlasia, jej náležitostiam rozumejú, vnímajú ju vnútorne ako jasnú, zrozumiteľnú, určitú a pre obidve zmluvné strany vyváženú. Zmluvné strany vyhlasujú, že pri jednaní o tejto dohode mali rovnaké postavenie a žiadna zo zmluvných strán nejednala z pozície silnejšie alebo slabšej zmluvnej strany.“

15. Predmetný obsah splátkovej dohody, obsahujúcej jednoznačný a určitý uznávací prejav dlžníka (žalovaného) v zmysle ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka, je z hľadiska právneho posúdenia veci zásadný. Odvolací súd sa plne stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie, ktorý záväzkový vzťah posudzoval podľa ustanovení § 558 Občianskeho zákonníka a mal za to, že ku dňu podpisania dohody o splátkach zo dňa 19. 7. 2019 žalovaný platne uznal konkretizovaný dlh čo do dôvodu a výšky a to až v sume 3.766,62 eur, a to voči súčasnému veriteľovi, čím nastala právna domnienka vyplývajúca z dikcie ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka a to, že sa predpokladá, že v čase uznávacieho prejavu dlžníka dlh trval.

16. Uznanie dlhu dlžníkom v zmysle zákonnej dikcie ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, pre ktorého platnosť sa vyžaduje písomná forma a určitosť tohto právneho úkonu z hľadiska právneho základu, teda dôvodu vzniku uznávaného dlhu a jeho výšky v čase uznania. Pokiaľ sa posudzuje obsah vyššie konštatovaného obsahu splátkovej dohody uzatvorenej súčasným žalobcom a žalovaným dňa 19.07.2019, je zjavné z jej obsahu, že obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti tohto prejavu vôle dlžníka, z ktorého konštatovania potom aj vyplývajú určité zákonné následky predpokladané a spájané s týmto prejavom vôle dlžníka. Uznanie dlhu zabezpečuje záväzok dlžníka tým, že uľahčuje procesné postavenie veriteľa v prípade vymáhania pohľadávky súdnou cestou, čo znamená, že súd v prípade súdneho sporu bude predpokladať existenciu dlhu v čase jeho uznania. Jeho existencia uľahčuje veriteľovi procesnú situáciu, nakoľko dôkazné bremeno ohľadne dlhu v tej výške, na akú vyznieva uznanie dlhu, prechádza z veriteľa na dlžníka. Predpokladá sa, že v čase uznania dlh voči konkrétnemu veriteľovi a v konkrétnej výške trval. Ide o vyvrátenú domnienku, ktorá však zaťažuje dlžníka dôkazným bremenom a bremenom tvrdenia, preto uznanie dlhu vyvoláva zásadné a významné právne dôsledky a účinky ako v hmotnoprávnej rovine, tak i v procesnoprávnej rovine. Z procesného hľadiska tak nastáva výmena úloh procesných strán sporu, na základe ktorej sa dôkazné bremeno presúva zo žalobcu na žalovaného. Žalovaný je tak, pokiaľ má záujem v spore uspieť, nútený vyvrátiť (a to hodnoverne a relevantným spôsobom) svoj prísľub dlh konkrétnemu veriteľovi uhradiť a svoj uznávací prejav spochybníť. Skutočnosť, ktorej svedčí vyvrátená právna domnienka, nie je predmetom procesného dokazovania a ak nebola v konaní domnienka existencie uznaného záväzku vyvrátená žalovaným, súd musí mať podľa § 192 CSP skutočnosť osvedčenú v uznávacom prejave za

preukázanú. Presun dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaného, ako dlžníka znamená, že pokiaľ chce byť dlžník v spore úspešný, musí preukázať, že uznaný záväzok neexistoval v čase uznania (napr. že zanikol plnením), prípadne relevantne namietnuť a dokázať, že neboli splnené predpoklady hypotézy ustanovenia § 558 OZ, teda preukázať konkrétne okolnosti spôsobilé vyvrátiť domnienku vyplývajúcu z dispozície tohto ustanovenia. Nepostačuje teda samotné spochybnenie tohto právneho úkonu, ale musí dôjsť k preukázaniu absencie niektorej zo všeobecných náležitostí právneho úkonu ako takého (napr. že jeho uznanie dlhu nebolo slobodné a vážne, resp. bol k takémuto konaniu prinútený...), prípadne k preukázaniu absencie niektorej z osobitných náležitostí potrebných pre platné uznanie dlhu podľa § 558 OZ. Uznanie dlhu je samostatným zabezpečovaním inštitútom, ktorý plní zabezpečovaciu funkciu tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase uznania. Uznanie dlhu nie je novým právnym titulom záväzku. Veriteľ má v prípade sporu uľahčenú situáciu tým, že nemusí dokazovať vznik dlhu a jeho výšku v čase jeho uznania. Na dlžníkovi naopak je, aby preukázal, že dlh nevznikol, že bol splnený alebo inak zanikol. Tieto skutočnosti sú totiž pravým opakom toho, čo uvádza domnienka, t. j. sú spôsobilé, ak vyjdú v konaní najavo, vyvrátiť obsah zákonnej domnienky vyplývajúcej z § 558 OZ (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 143/20008 zo dňa 29. januára 2009, zhodne napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo 55/1998).

17. S poukazom na uvedené sa potom odvolací súd plne stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie, že žalovaný vedel o dlhu, vedel kto je oprávneným veriteľom, súhlasil s dohodou o splátkach, v ktorej určito a jasne uznal svoj dlh špecifikovaný čo do dôvodu jeho vzniku, voči konkrétnemu veriteľovi a v konkrétnej sume a zaviazal sa ho konkrétnemu veriteľovi (žalobcovi) splácať v dohodnutých splátkach. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný nielen v štádiu prvoinštančného konania, no ani odvolacími dôvodmi, žiadnym spôsobom nespochybnil (dokonca to ani v spore netvrdil) že ním podpísaná splátková dohoda nie je platná a právne účinná; nebol z jeho strany v spore produkovaný jediný argument a už vôbec nie dôkaz, ktorý by mal vyvrátiť platnosť a účinnosť uznávacieho prejavu. Celá jeho procesná obrana bola zameraná len na spochybnenie predošlých právnych úkonov predošlého veriteľa (pôvodného úverového veriteľa), pokiaľ išlo k predčasné zosplatnenie pohľadávky avšak pôvodným veriteľom a následné postúpenie pohľadávky na súčasného veriteľa. Uvedené však nie je totožné s tým, že pokiaľ žalobca v spore predložil splátkovú dohodu s uznaním dlhu, bolo následne na žalovanom, aby namietal samotný uznávací prejav a produkoval relevantné dôkazy, ktoré by ho v spore vyvrátili. Ako už bolo vyššie zdôraznené, váha dôkazného bremena vzhľadom na uznanie dlhu potom v celom rozsahu spočívala na žalovanom a bolo jeho povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy, ktorých dôkazná sila by prevýšila prezumpciu pravdivosti údajov obsiahnutých v uznávacom prejavu a vyvrátiť tak právnu domnienku vyplývajúcu z § 558 OZ. Žalovaný však žiadne tvrdenia spočívajúce v relevantnej procesnej obrane zameranej voči samotnému uznávaciemu prejavu neprodukoval, uznanie dlhu v konkrétnej výške voči konkrétnemu veriteľovi nenamietal. Zásadné tak je, že uznanie dlhu nastalo voči konkrétnemu veriteľovi, teda už súčasnému žalobcovi, ktorého legitímácia ako veriteľa bola navyše aj zachytená v obsahu uznávacieho prejavu, kde je presne špecifikované, na základe akého právneho titulu nadobudol a od koho pohľadávku dlžníka, pričom dlžník mal možnosť už v tom čase spochybníť legitímáciu žalobcu ako postupníka, avšak to zjavne neurobil.

18. Dohoda o splátkach, obsahujúca jasný a určitý prejav dlžníka spočívajúci v uznaní konkrétneho dlhu, voči konkrétnemu veriteľovi, z konkrétneho právneho titulu, tak žalovaný v spore namietaná nebola, nebola vyvrátená (ani len namietaná) právna účinnosť domnienky vyplývajúcej z § 558 OZ a nastala tak procesne situácia, že konajúci súd je povinný v súlade s § 192 CSP skutočnosť, pre ktorú je v zákone (v § 558 OZ) ustanovená domnienka pripúšťajúca dôkaz opaku, mať v spore za preukázanú, pretože v konaní nevyšiel najavo opak (ani nebol tvrdý zo strany žalovaného). Súd prvej inštancie preto správne z obsahu nenamietaného a nespochybneného uznávacieho prejavu žalovaného uskutočneného jasne, určito a v súlade s § 558 OZ pri rozhodovaní vychádzal. Možno potom poznamenať, že pokiaľ sa okresný súd v závere odôvodnenia rozsudku, v bode 15.2., zaoberal aj námietkami a procesnou obranou žalovaného, avšak produkovanou vo vzťahu k obsahovým náležitostiam úverovej zmluvy, splnenia podmienok predošlého veriteľa ohľadom predčasného zosplatnenia pohľadávky a postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa na súčasného veriteľa, tieto konštatovania a úvahy súdu už boli nadbytočné za predpokladu, že žalovaný nenamietal neskorší uznávací prejav voči súčasnému veriteľovi, voči ktorému aj svoj dlh v konkrétnej výške a čo do konkrétneho právneho základu platne a účinne uznal.

19. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie meritórne rozhodol, boli vecne správne a zákonné. Súd prvej inštancie postupoval pri rozhodovaní v súlade z príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku a rešpektujúc zásady civilného sporového konania. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie potom rozhodol vecne správne a zákonne.

20. V nadväznosti na vecnú správnosť meritórneho výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie a konštatovanie plného procesného úspechu žalobcu je potom vecne správny aj závislý výrok II. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie v súlade so zásadou zohľadnenia miery procesného úspechu a neúspechu strán sporu, vyplývajúcej z § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % v stanovenej lehote. Odvolací súd preto z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku I. a v závislom výroku II. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalovaný, ako procesne neúspešná strana sporu, je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške samostatným uznesením v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).